

Oslo tingrett
Sendes via Aktørportalen.no

Stavanger, 18.10.2021

Oppdragsansvarlig advokat: Bjørn Kvernberg
2028300v1

PROSESSKRIFT
til
OSLO TINGRETT

SAK: 22-097545TVI-TOSL/07

Saksøker:

1. NAV-Oppryddingen, forening, (org. nr. 926 004 174)
2. Rune Halseth, Langlandsfjellet 34a, 2053 Jessheim
3. Marianne Evensen, Bakeriveien 19a, 3825 Lunde
4. Anette Irgens, Sandviksveien 11, 5354 Straume

Prosessfullmektig: *Advokat Bjørn Kvernberg*
Elden Advokatfirma AS
Postboks 222, 4001 Stavanger
Bjorn.kvernberg@elden.no

Rettslig medhjelper: *Advokat Roy Arteid*
Advokatfirmaet Fari
Storgata 6, 2050 Jessheim
Arteid@advokat-fari.no

SAKSØKT:

STATEN VED

- 1) Arbeids- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8019, Dep, 0030 Oslo
Epost: postmottak@asd.dep.no
- 2) NAV (Ny arbeids- og velferdsetat)
Fyrstikkalleen 1, 0661 Oslo
- 3) Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep, 0030 Oslo

Prosessfullmektig: *Regjeringsadvokaten v/advokat David Magnus Myr*
Postboks 8012 Dep
0030 Oslo
dmm@regjeringsadvokaten.no

Saken gjelder:

Krav om forsinkelsesrente og krav om oppreisningserstatning.

1. INNLEDNING

Saksøkerne skal med dette gjøre gjeldende merknader til statens tilsvare. Saksøkerne følger samme punkt inndeling som staten har gjort i tilsvaret, og som stort sett følger opplegget i stevningen.

Retten har i brev av 20.09.2022 bedt om saksøkernes kommentar til tilsvaret, «... og spesielt spørsmålet om NAV-Oppryddingen har partsevne og rettslig interesse.» Hensett til at staten også har nedlagt påstand om avvising, og at retten kan avgjøre dette under saksforberedelsen, vises disse tema særlig oppmerksomhet nedenfor.

Staten synes har glemt å ta inn advokat Arteid som rettslig medhjelper i sitt tilsvare på side en.

2. PROSESSFORUTSETNINGER

1.1 Partsevne

Staten anfører at det er «...uklart om NAV-Oppryddingen har partsevne». Staten bygger sitt påstandsgrunnlag på strekpunktene i tvistelovens § 2-1 (2), som lyder:

(2) Andre sammenslutninger enn etter første ledd har partsevne så langt dette følger av en samlet vurdering hvor det særlig legges vekt på

- om sammenslutningen har en fast organisasjonsform,
- om det er et styre eller annet organ som representerer sammenslutningen utad,
- om sammenslutningen har en formalisert medlemskapsordning,
- om sammenslutningen har egne midler, og
- sammenslutningens formål og hva søksmålet gjelder.

Bestemmelsen inviterer til en «samlet vurdering», hvor det særlig legges vekt på noen av strekpunktene.

Det følger av offentlige registre at strekpunkt er oppfylt. Staten har tilgang til disse opplysningene.

Vedlagt følger utskrift av Enhetsregisteret (samtidig Frivillighetsregisteret).

Bilag 1: 2022-10-15 Utskrift fra Enhetsregisteret.

Det framgår at foreningen er stiftet 18.09.2020 og registrert 20.11.2020. Som oppgitt i stevningen punkt 2 første avsnitt er foreningen stiftet av saksøkerne nr 2 og 3 som selv er ofre for NAV-skandalen. Tilknytningen og nærheten mellom stifterne og foreningen må derfor tillegges vekt ved vurderingen av partsevne.

NAV-Oppryddingen har en fast organisasjonsform og både styre og daglig leder som representerer organisasjonen utad. Forretningsadressen er den samme som saksøker nr 2. NAV-Oppryddingen har som daglig leder Frode Andre Bratli. Foreningen har et styre som består av fire personer, hvorav stifterne er to, og de to øvrige representerer annen organisatorisk kompetanse. Foreningen har også organisert seg med personer som er tildelt signatur og prokura.

Som «aktivitet/bransje er angitt «Søke rettferd i navskandalen». Denne beskrivelsen representerer en kortversjon av det formål som er angitt i vedtektene.

Bilag 2: 2020-09-18 Vedtekter registrert 2020-11-20.

Bilag 3: 2021-11-11 Oppdaterte vedtekter.

Bilag 4: 2022-09-07 Gjeldende vedtekter.

Formålet ved forenings stiftelse var angitt slik:

«§ 1: Formål:

NAV-IT er en forening for nav brukere.

NAV-IT skal:

- Skal søke rettferdighet for uskyldig dømte i nav skandalen og bidra til at dette ikke kan skje igjen.
- Fungere som et kontaktnettverk og samarbeidsforum.
- Søke og skape endringer som gagnar brukere, i henhold til menneskerettighetene.
- Jobbe for å fremme nav brukere sine interesser.»

I gjeldende vedtekter er formålet formulert slik:

«§ 2 Formål

NAV-oppryddings formål er å ivareta menneskerettighetene, rettsstaten og demokratiet og bidra til et velfungerende velferdsamfunn.

Organisasjonen skal arbeide mot urett og forsvare mennesker som er blitt uriktig behandlet av NAV, straffedømt eller mistet rettigheter de etter loven skulle ha hatt.»

Det framgår av vedtektene mer om foreningens organisering, bl.a. mer presist om formål, om medlemmer og om årsmøte. Som formål er angitt konkret at foreningen skal «... arbeide mot urett og forsvare mennesker som er blitt uriktig behandlet av NAV, straffedømt eller mistet rettigheter de etter loven skulle hatt». Denne beskrivelse dekker klart det å være med som part og delta i søksmål som i nærværende sak.

Foreningen har til nå fremstått utad gjennom en rekke omtaler i media, optrådt utad på Facebook (<https://www.facebook.com/groups/2347841092189220/>), og nylig lagt ut egen internettside (www.navop.no). Foreningen har gjennomført møter med en rekke representanter for staten for å forklare sin sak og søke løsninger. Det vises i så henseende til stevningen punkt 2 annet avsnitt om møter, og tredje avsnitt om skriftlige framstillinger. Videre vises til stevningens bilag 6 avsnittene 1.2 og særlig om møteaktivitet omtalt i punkt

1.4. Det har fra statens representanter aldri blitt stilt spørsmål om partsevne. Snarere tvert imot har foreningen mottatt ros for å arbeide for å bidra til å rydde opp etter NAV-skandalen. Både på Facebook-siden og internettside er det tydelig synliggjort at NAV-Oppryddingen har kommunisert utad at ofre i NAV-skandalen kan henvende seg til Foreningen for sine enkeltsaker, og vil få hjelp og bli medlem.

På åpningsbildet til www.navop.no står det:

«Er du urettferdig behandlet av NAV?

Vil du være med oss å bidra slik at ofre for NAV skandalene får den hjelp de fortjener?

Trykk på medlemsknappen så kan du registrere din sak hos oss og bli medlem i NAV oppryddingen.»

Av Facebook siden framgår det at foreningen har ca 1.800 medlemmer.

Ovenstående anses tilstrekkelig til å dokumentere partsevne på dette stadium av saken. NAV-Oppryddingen har ikke noe «døgnflueaktig preg» som det uttrykkes i kommentarutgaven til tvisteloven, og er nettopp etablert og drives opp mot å bidra til rettssikkerhet for den enkelte berørt av NAV-skandalen og bidra til å sikre de krav berørte har. Den del av saken som gjelder fastsettelseskrav er nettopp for at enkeltsakene deretter kan fortsette enten samlet eller hver for seg med den besparelse i tid og økonomi som søksmålet representerer.

Det er ikke grunnlag for å avvise saken for saksøker nr 1.

1.2 Rettslig interesse

Staten innleder dette punkt med at «Forutsatt at foreningen har partsevne, kan de reise søksmål i eget navn om forhold innenfor organisasjonens formål, jf. tvisteloven § 1-4.» (understreket her).

Det er videre i annet avsnitt vist til at tvistelovens § 1-3 (2) forutsetter at «NAV-Oppryddingen «må påvise» sitt behov for fastsettelsesdom i saken her.» (understreket her).

Redegjørelsen for partsevne, herunder vedtektene, viser med all tydelighet at NAV-Oppryddingen opptrer i saken her for «sitt behov». Personer bak de mange enkeltsakene er ressurssvake, og har begrenset evne til selv å fremme sak. I stevningen opptrer NAV-Oppryddingen sammen med tre enkeltpersoner som er ofre i NAV-skandalen. Foreningen har fått i oppgave å fremme krav på vegne av til nå nær 100 enkeltsaker, og det strømmer stadig flere til. Invitasjonen på Facebook og internettsidert i punkt 2.1 ovenfor viser at henvendelser fra den enkeltes sak skaper et grunnlag for at foreningens behov oppstår, og derfor også at avgjørelsen i saken har betydning for NAV-Oppryddingen sin rettsstilling. Slik søksmålet er lagt opp som pilotsak, vil NAV-Oppryddingen sin deltakelse opp mot påstanden også ha direkte etterfølgende betydning for den enkeltes sak utover de tre enkeltpersonene som er med i søksmålet. Det er også i stevningen lagt opp til at staten selv kan omgjøre sine tidligere

vedtak om bare halv forsinkelsesrente og nektelse av oppreisningserstatning, slik at behovet for ytterligere saker begrenses (se stevningens punkt 1, avsnitt 4.)

Staten henviser til RT-2010-402. I den dommen ble det også akseptert at foreningen der hadde rettslig interesse.

3. FORSINKELSESRENTE

I første avsnitt skriver staten:

«Forsinkelsesrenteloven § 2 sier at fordringshaveren kan kreve forsinkelsesrenter når kravet ikke innfris ved forfall. Renter løper fra forfallsdagen eller 30 dager fra det er sendt påkrav».

Denne beskrivelse representerer ikke en fullstendig redegjørelse for bestemmelsen. Bestemmelsen har et mer omfattende innhold (understreket her):

«Fordringshaveren kan kreve rente etter denne lov (forsinkelsesrente) når kravet ikke innfris ved forfall. Renten løper fra forfallsdag når denne er fastsatt i forveien, og ellers fra 30 dager etter at fordringshaveren har sendt skyldneren skriftlig påkrav med oppfordring om å betale.»

Saksøkerne er overrasket over at staten bevisst har unnlatt å vise til:

«Renten løper fra forfallsdag når denne er fastsatt i forveien, ...».

Krav på arbeidsavklaringspenger er nettopp en type krav hvor forfall er fastsatt i forveien. Saksøkerne viser her til folketrygdlovens § 22-10 (7) første punktum som lyder (understreket her):

«§ 22-10. Utbetalingsterminer

Dagpenger under arbeidsløshet ([kapittel 4](#)) og arbeidsavklaringspenger ([kapittel 11](#)) gis pr. dag og utbetales vanligvis etterskottsvis hver fjortende dag.»

Når det her står «gis pr. dag», er det saksøkernes prinsipale syn at forfall er daglig. Subsidiært anføres at forfall er hver fjortende dag som er utbetalingsdagen for de nettopp forløpne fjorten dager. For saksøkerne er det uklart hvordan staten har beregnet fristens utgangspunkt, og derfor om beregningen av forsinkelsesrente som er utbetalt er riktig. Dette beskrives nærmere i det følgende.

Staten angir i tilsvaret nederst side tre:

«Staten mener derfor at krav på tilbakebetaling som bruker får mot NAV først oppstår når endringsvedtaket fattes, og at forsinkelsesrenteloven ikke kommer til anvendelse.»

Saksøkerne vil gjøre fire merknader til denne beskrivelse.

1. Saken handler ikke om «krav på tilbakebetaling», men krav på kompensasjon for at staten uriktig krevde utbetalte trygdeytelser tilbakebetalt.
2. Dermed må staten yte forsinkelsesrente slik saksøkerne redegjør for under første avsnitt etter sitatet av folketrygdlovens § 22-10 ovenfor. Her gjentas for ordens skyld som angitt i stevningen at forsinkelsesrenteloven gjelder fordi lovens § 1 angir at loven gjelder «pengekrav på formuensrettens område», jf stevningen punkt 3.1 annet avsnitt. Staten bes uttrykkelig redegjøre for om den allerede utbetalte forsinkelsesrente er beregnet slik, og dertil uttrykkelig redegjøre for hvordan renten er beregnet med hensyn til tid (dager). Det siste framgår for eksempel av stevningens bilag 6 side 30 (tabell med utregning av forsinkelsesrente som vedlegg til brev av 16.12.2019.) Tabellen starter med en datokolonne. Her er angitt datoer som løper månedlig, hverken daglig eller hver fjortende dag. Hvis staten fastholder at disse datoene er riktig, må det redegjøres for hva staten påstår er det rettslige grunnlaget for dette. Det vises for øvrig til bilag 5 nedenfor og framstillingen der.
3. Av framstillingen i punkt 1 ovenfor følger at saksøkerne mener staten tar feil når det anføres at krav først oppstår når endringsvedtak fattes. Det er svært uklart hvilket rettsgrunnlag staten her bygger sin påstand på. Staten har anført at verken folketrygdlovens § 22-17 eller forsinkelsesrenteloven får anvendelse, jf. sitatet over og tilsvaret side fire fjerde ledd under punkt 3.2. Av avsnitt fem og seks samme side framgår det at staten anfører at departementet «besluttet» at renter kunne tilstås etter folketrygdlovens § 22-17. Staten bes dokumentere denne beslutning. Dersom denne ikke kan dokumenteres, vil saksøkerne måtte anføre at departementet har hatt et annet syn på renteplikten enn det staten anfører i tilsvaret. For god ordens skyld ber saksøkerne staten presisere at standpunktet inntatt i tilsvaret om at ingen av lovhjemlene om forsinkelsesrente gjelder ikke betyr at staten vil kreve tilbake ytt forsinkelsesrente.
4. Staten avslutter sin uttalelse om at «... forsinkelsesrenteloven ikke kommer til anvendelse.» Saksøkerne har ovenfor i punkt 2 redegjort for at loven kommer til anvendelse.

I siste avsnitt side fire anfører staten at «... kravet formelt er et tilbakesøkningskrav kan det ses på som et krav om etterbetaling...». Saksøkerne vil for det første til dette bemerke at prosessen har vist at det ikke er de som er rammet av NAV-skandalen som har krevd tilbakebetaling, men staten som selv har erkjent at staten tilbakesøkningskrav var uberettiget og ugyldig. Etterbetalingskrav i folketrygdlovens forstand foreligger ikke, jf. her stevningens side seks første avsnitt etter sitatet av § 22-17b:

«Det er saksøkerne sin oppfatning at disse rentebestemmelser ikke gjelder tilfellet i Nav-skandalen. § 22-17, og for så vidt også de øvrige siterte bestemmelser, gjelder etterbetaling av ytelser. Med etterbetaling forstås at den trygdede er i en situasjon der ytelser en trygdet er berettiget til ikke har blitt utbetalt. I Nav-skandalen er situasjonen en helt annen. Her har ytelser blitt utbetalt, men så uberettiget og ulovlig krevd tilbakebetalt.»

Med samtykke fra en av våre øvrige klienter, framlegges brev fra NAV til undertegnede vedlagt vedtak av 22.04.2022 vedrørende Gry Grønvold.

Bilag 5: 2022.10.11 Brev til undertegnede fra NAV vedlagt vedtak av 22.04.2022.

Saken gjelder uriktig tilbaketrukket trygd for neste 10 år, fra 01.11.2004 til 31.01.2014, og vedtaket gjelder forsinkelsesrente for denne perioden med til sammen kr 621.323 slik NAV har beregnet det. NAV viser i sin beregning til forsinkelsesrentebestemmelsene i folketrygdloven, som staten i sitt tilsvarende oppgir er regler som ikke gjelder i vår sak. Staten bes avklare endelig hvilket standpunkt staten inntar med hensyn til hjemmel for forsinkelsesrente og hvordan riktig beregning i så tilfelle vil være. Saksøker har som kjent det standpunkt at forsinkelsesrenteloven gjelder, og da skal Gry Grønvold ha utbetalt kr 1.242.646 dersom en legger til grunn samme beregningstidspunkt som NAV har gjort.

4. GENERELT OM OPPREISNING

Saksøkerne fastholder sin framstilling på dette punkt i stevningen.

RT-2013-805 avsnitt 24 er ikke (lenger) relevant. Avgjørelsen har ikke tatt inn over seg virkningen av EØS-avtalen og EMK. Dessuten gjelder avgjørelsen spørsmålet om et stebarn kunne få oppreisningserstatning etter skadeserstatningslovens § 3-5 andre ledd, som uttrykkelig beskrev hvilke subjekter som var berettiget, og hvor et stebarn falt utenfor. Avgjørelsen var knyttet til at hvilken personkrets som var omfattet var grundig vurdert av lovgiver. I vår sak er situasjonen motsatt; virkningen av EØS-avtalen og EMK er ikke på dette området grundig vurdert av verken lovgiver, forvaltning eller domstol.

Saksøkerne vil fastholde at nivået på oppreisning etter straffeprosessloven slik det er fastsatt er for lavt, og at staten må yte oppreisning også for tiden før straffeforfølgningen, og se dette i sammenheng. Det er denne sammenhengen saksøkerne mener retten må vurdere.

Det er ikke riktig at saksøkerne erkjenner at vilkårene i skadeserstatningslovens § 3-5 ikke er oppfylt. Men subsidiært anføres altså at bestemmelsen må kunne tolkes utvidende.

Det fastholdes at EMK artikkel 13 er hjemmel for oppreisning sett i sammenheng med brudd på øvrige av EMK sine bestemmelser, jf. stevningens punkt 3.2 annet og femte avsnitt. Staten har ikke tilbakevist stevningens påstandsgrunnlag om organansvar, jf. stevningen side 7 siste avsnitt flg. Som redegjort for der mener saksøkerne at det ikke er nødvendig å påvise subjektiv skyld når det foreligger ugyldige myndighetsvedtak. Subsidiært vil saksøkerne fortsatt gjøre gjeldende at det foreligger grov subjektiv skyld på ledelsesnivå, og skal med dette dokumentere grunnlaget for dette ytterligere. Saksøkerne gjør allerede her oppmerksom på at disse dokumentene også er relevante for kravet om framleggelse av rapporten fra 2014, jf. nærmere i punkt 8 nedenfor.

Bilag 6: 2019-12-13 Dagbladet, leder

Bilag 7:	2014-05-01	Brev-Thore Hansen – Kjersti Monland
Bilag 8:	2015-12-18	Brev_NAV-internasjonalt til NAV
Bilag 9:	2012-02-25	DN_Jensen vil stanse trygdelekkasje til EU-borgere
Bilag 10:	2012-02-27	DN Mener Frp tar feil om trygdeeksport
Bilag 11:	2020-08-04	NOU 2020:9 Blindsonen

Ovenstående dokumenterer at de rettslige utfordringer med retten til fri bevegelse innenfor EU/EØS, og dermed retten til trygdeeksport, har vært på agendaen hos staten i alle fall helt fra 2014, og at det blant ledelsen både i NAV og departementet var kjent, og i alle fall adressert på en slik måte at det var grovt uaktsomt og/eller forsettlig å ikke gripe fatt i dette på en måte som langt tidligere enn 2019 kom de trygdede til gode.

I relasjon til vår sak, vil saksøkerne påberope seg følgende fra Blindsonen avslutningsvis side 111:

«Gjennomgangen viser at departementet ikke har hatt tradisjon for å beskrive EØS-rettens betydning for anvendelsen av folketrygdlovens regler om krav til opphold i Norge nærmere i høringsnotater og proposisjoner. Det har dermed ikke fremgått klart av lovforarbeidene hva departementet mener vil være riktig praktisering av oppholdskravet der EØS-retten får betydning. Et skriftlig holdepunkt for oppfatningen i departementet, er uttalelsene fra arbeidsgruppen fra 2014. Denne arbeidsgruppen synes å legge til grunn at det ikke er anledning til å praktisere krav om faktisk opphold i Norge, og at begrensningen av utbetaling til personer i andre EØS-land derfor må skje ved å bruke aktivitetsplikten mer aktivt. Denne forståelsen er ikke formidlet i form av høringsnotater, lovproposisjoner eller meldinger til Stortinget.»

Bilagene over – og rapporten fra 2014 – skapte et åpenbart grunnlag for at departementet skulle formidlet forståelsen av at EØS-retten som var integrert i norsk rett var et lovmessig hinder for å innføre nye aktivitetskrav for å «komme rundt» lovkravet om fri bevegelse og eksportrett.

5. KRAV OM OPPREISNING FOR TILBAKEBETALINGSKRAV

Overskriften må bero på en misforståelse fra statens side. Oppreisning grunnes ikke på tilbakebetalingskravene som sådan, men på den personlige belastning som er lidt som følge av at man ble utsatt for å måtte betale tilbake ytelser til livsopphold over lang tid, og som var forbrukt.

Det fastholdes at EMK artikkel 13 utgjør en hjemmel så lenge staten ikke har internrettslige regler (bortsett fra integrasjonen av EMK da) som i tilstrekkelig grad kan bøte på den urett og

de belastninger de trygdede har måttet gjennomgå som følge av de ugyldige vedtakene. En unnskyldning er ikke nok.

Dette tema blir grundigere drøftet under hovedforhandlingen. Men det kan foreløpig vises til Tidsskrift for erstatningsrett, forsikringsrett og trygderett, 2017/1, «Statens oppreisningsansvar ved menneskerettighetsbrudd»:

«Norge har imidlertid en plikt til å sikre at menneskerettighetene respekteres og overholdes, jf. Den europeiske menneskerettighetskonvensjon av 1950 art. 1. Denne *sikringsplikten* er også konstitusjonelt forankret, jf. Grl. § 92. Plikten til sikring gjelder både i utøvelsen av statens egen virksomhet overfor sine borgere og i forholdet mellom private borgere. Eksempelvis kan dette innebære at domstolene etter omstendighetene har plikt til å pålegge en avis å betale oppreisningserstatning for en ære eller privatlivskrenkelse.

Ser vi til Sverige, har rettspraksis og teori i langt større grad enn i Norge forent og integrert de to rettsområdene gjennom domstolenes utvikling av erstatningsretten. Av særlig interesse er det at Högsta domstolen har etablert et særskilt ansvar for det offentlige for *ikke-økonomisk* tap ved statens brudd på menneskerettigheter. Ansvaret er basert på EMK art. 13 og art. 41.»

6. KRAV OM FRAMLEGGELSE AV RAPPORT FRA 2014 FASTHOLDES

Staten skriver i tilsvaret side 9 at staten ikke kommer til å etterkomme saksøkernes krav om å utlevere dokumentet. Saksøkernes krav er ikke et krav om utlevering, men et krav bygget på edisjonsplikt knyttet til et dokument som har relevans for saken, og som utgjør et bevis som bare saksøkte råder over og derfor har plikt til å framlegge etter tvistelovens § 21-4 og 21-5.

Staten bygger sin argumentasjon hovedsakelig ved henvisning til «Blindsonen» og at det der framgår at rapporten fra 2014 omhandler:

«... eksport av velferdsytelser, det vil si utbetaling av velferdsytelser til personer som ikke bor i Norge.»

Ut fra dette skriver staten i tilsvaret side 9:

«Utredningen «Eksport av velferdsytelser» gjelder dessuten utbetalinger av velferdsytelser til personer som er bosatt utenfor Norge. Det er en annen situasjon enn saksøkernes, som var bosatt i Norge og oppholdt seg i utlandet.»

Rettslig sett går skillet mellom korttidsopphold og langtidsopphold, med andre ord hvor man er bosatt, ved opphold mer eller mindre enn 12 måneder, jf. folketrygdlovens § 2-1, fjerde ledd som lyder:

«Ved midlertidig fravær fra Norge som ikke er ment å vare mer enn 12 måneder, regnes vedkommende fortsatt som bosatt her. Dette gjelder likevel ikke dersom vedkommende skal oppholde seg eller har oppholdt seg i utlandet mer enn seks måneder pr. år i to eller flere påfølgende år.»

Det er et åpent spørsmål om utvalgets mandat var begrenset til å redegjøre bare for korttidsopphold. Det er ikke holdepunkter for dette i kulepunktene om mandatet inntatt i rapporten med skråstilt skrift side 13, spalte to. Et holdepunkt for at Blindsonen bare skulle omhandle korttidsytelser framgår for så vidt samme side i spalte nr en, men det er en beskrivelse fra utvalget og ikke teksten i mandatet.

Rapporten fra 2014 er den som er dekkende for saksøker nr 2-4 sin situasjon, og som derfor har relevans. Saksøkerne er opptatt av å få bevist at rapporten inneholder tilsvarende og/eller utdypende kritikk av statens håndtering av EØS-regelverket som framgår av Blindsonen rapporten. Poenget er å få bevist at dette altså var situasjonen i alle fall tilbake til 2014, og det har interesse å se hvilke holdepunkter fra 2014 og tiden før det rapporten har grepet fatt i med tanke på uriktig lovanvendelse som ikke ble fokusert på utad mot de trygdede før høsten 2019.

Det er også et annet forhold som underbygger behovet for framleggelse av rapporten. Bilagene 9 til 11 viser at politikerne, og dermed også departementet og NAV, var mest opptatt av å begrense eksport av trygdeytelser. Dette behovet må ha oppstått som følge av en bevissthet om at eksportretten allerede var der. Det at eksportretten var der må antas å komme fram i 2014-rapporten, og det utgjør også et element i behovet for at denne framlegges. Uttalelsene sitert inn i tilsvaret fra Blindsonen punkt 9.3.3 viser at ønske om å begrense eksporten var overstyrende. Men Blindsonen trekker også fram at kravet om faktisk opphold i Norge ikke kan gjøres gjeldende:

«I samtlige kapitler understrekes det at krav om faktisk opphold i Norge ikke kan gjøres gjeldende i EØS, og at den eneste måten å begrense utbetalingene derfor er å skjerpe inn bruken av aktivitetskrav.»

Hvordan dette er formulert «i samtlige kapitler» har interesse å få avklart i vår sak.

Innsynsbejæringene og korrespondanse i forbindelse med det som var knyttet til kongelig resolusjon av 05.02.2021 kreves fortsatt framlagt under henvisning til at disse vil kunne kaste lys over hvorfor innsyn ble krevd og hvorfor det ble avslått.

Stavanger, 18.10.2022
ELDEN ADVOKATFIRMA AS
Bjørn Kvernberg
advokat / partner